

ΝΑ ΜΗ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ – ΝΑ ΜΗ ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑ ΔΟΥΛΟΙ

*16600 νεκροί σε 20 μήνες πανδημίας,
113 θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα σε 6 χρόνια,
43 γυναικοκτονίες σε 4 χρόνια, έμφυλη βία,
πνιγμοί μεταναστών στο Αιγαίο και στον Έβρο,
καταστολή, δολοφονίες και επιθέσεις ακροδεξιών,
κοινωνικός κανιβαλισμός, διάλυση του κοινωνικού ιστού*

Σαράντα οχτώ χρόνια μετά το Νοέμβρη του '73 τότε που η μαχόμενη νεολαία χέρι χέρι με ευρύτερα καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας συγκρούστηκε με το στρατιωτικό καθεστώς και το σύνολο της άρχουσας τάξης της εποχής. Οι εξεγερμένοι ύψωσαν το ανάστημά τους απέναντι στις κάνες των όπλων, απέναντι στο φόβο και τη συναίνεση που επικρατούσε, απέναντι στην ανελευθερία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, τον ιμπεριαλισμό. Γνώριζαν ότι το τίμημα θα είναι βαρύ: νεκροί, τραυματισμένοι, βασανισμοί για τους συλληφθέντες, στοχοποίηση συγγενικών προσώπων. Γνώριζαν όμως ότι χωρίς να παλέψεις, χωρίς να θυσιάσεις κάτι, τίποτα δεν κερδίζεται.

Ποια η πραγματικότητα που βιώνουμε όλες και όλοι σήμερα;

Στο ετοιμόρροπο Ε.Σ.Υ., διαλυμένο από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές δεκαετιών, πεθαίνουν καθημερινά 50 άτομα, άνθρωποι που χρειάζονται κρεβάτι Μ.Ε.Θ. στοιβάζονται σε ράντζα στους διαδρόμους, κλείνουν κλινικές και αναβάλλονται προγραμματισμένα χειρουργεία, μειώνεται το προσωπικό, οδηγούνται σε κλείσιμο τα κέντρα υγείας.

Από το Σεπτέμβρη και έπειτα γινόμαστε μάρτυρες ενός κύματος ακρίβειας που ενόψει του χειμώνα φαντάζει εφιαλτικό. Αύξηση 100% στο φυσικό αέριο, 50% στο πετρέλαιο θέρμανσης, 20% στα καύσιμα, 20% στα τρόφιμα, αύξηση στα ενοίκια, απελευθέρωση των πλειστηριασμών. Την ίδια στιγμή οι μισθοί μας παραμένουν απελπιστικά χαμηλοί, οι ώρες εργασίας αυξάνονται και η αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 0.52€/ ημέρα μόνο οργή μας προκαλεί.

Μέσα στο 2021 ήρθαν στο φως 13 γυναικοκτονίες και δεκάδες περιστατικά έμφυλης βίας. Η έμφυλη βία δεν είναι διαχωρισμένη από τις υπόλοιπες καταπιέσεις που δεχόμαστε λόγω εθνικότητας, κοινωνικής τάξης, σεξουαλικού προσανατολισμού κτλ. και φυσικά είναι το αποτέλεσμα μιας βαθιάς πατριαρχικής κοινωνίας, που σαφώς προϋπήρχε του καπιταλισμού, αναπαράγεται και θρέφεται από τη δομή του και προπαγανδίζεται από τα ΜΜΕ. Με την υποχρεωτική συνεπιμέλεια παρέχεται θεσμική κάλυψη στους κακοποιητές, ξεπλένονται βιαστές και παιδοβιαστές λόγω της «θέσης» τους, δίνονται νομικές συμβουλές on air από μπάτσους προς επίδοξους γυναικοκτόνους ώστε να τη γλιτώνουν με τις μικρότερες ποινές και αναπαράγονται σεξιστικά στερεότυπα με σκοπό να μοιραστεί η ευθύνη μεταξύ θυτών και θυμάτων, ψηφίζονται νομοσχέδια ενάντια στις αμβλώσεις και κρατούνται χιλιάδες εγκλειστές μετανάστριες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Παράλληλα, επιχειρείται σε παγκόσμια κλίμακα μία προσπάθεια συντηρητικοποίησης της κοινωνίας και αμφισβητούνται κεκτημένα. Στην συνθήκη αυτή, που οι ζωές μας αξίζουν όλο και λιγότερο, το κράτος απαντά με περισσότερους μπάτσους, περισσότερη καταστολή, περισσότερο έλεγχο. Σε κάθε διαδήλωση, σε κάθε εργατικό αγώνα, σε κάθε διαμαρτυρία επιτίθεται η αστυνομία για να εξαλείψει κάθε παράδειγμα αγώνα και να δείξει ότι το κράτος και οι διαχειριστές του παίζουν δίχως αντίπαλο.

Τα σώματα ασφαλείας αποτελούν ξανά το βασικό πυλώνα του κράτους. Γι' αυτό και δολοφονούν και επιτίθενται χωρίς δεύτερες σκέψεις ξέροντας ότι λαμβάνουν πλήρη κάλυψη και χρηματοδότηση, ενώ τα ΜΜΕ πασχίζουν να μας πείσουν ότι ο εχθρός βρίσκεται εκτός των συνόρων.

Με πρόσχημα την πανδημία έχει επιβληθεί ένα πλέγμα ελέγχου και επιτήρησης σε όλη την κοινωνία. Απαγόρευση κυκλοφορίας, απαγόρευση συγκεντρώσεων κατά το δοκούν, ελεγχόμενη μετακίνηση, πιστοποιητικά, πρόστιμα. Η ατομική ευθύνη έχει γίνει το άλλοθι για τους νεκρούς που μετράμε καθημερινά ενώ το κράτος μοιράζει απλόχερα λεφτά στα σώματα ασφαλείας.

Τα μέτρα αποκλεισμού των μη εμβολιασμένων για αποκλεισμό από την κοινωνική ζωή, ενισχύουν τον κοινωνικό κανιβαλισμό χωρίς να προσφέρουν τίποτα στην αντιμετώπιση της πανδημίας. Απομακρυνόμαστε από την αίσθηση και την έννοια της αλληλεγγύης και οδηγούμαστε στον ωχαδερφισμό, στην ιδιώτευση, στην ατομική διαχείριση της μίζερίας. Έχουμε συνηθίσει τόσο πολύ στο θάνατο που καθημερινά μπροστά στις οθόνες της τηλεόρασης πιπιλάμε: «εμείς να είμαστε καλά και ας πάνε οι άλλοι».

Πέντε δεκαετίες πριν έγραφε ο Ρίτσος: *Πως γίνεται οι άλλοι να ορίζουν λίγο – λίγο τη μοίρα μας, να μας την επιβάλλουν κ' εμείς να το δεχόμαστε; Πως γίνεται μ' ελάχιστα νήματα κάποιων δικών μας στιγμών να μας υφαίνουν ολόκληρο το χρόνο μας, τραχύ και σκοτεινό..*

Μέσα στο σκοτάδι όμως γεννιέται η ελπίδα. Από τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον Κουφοντίνα και ενάντια στον κρατικό ρεβανσισμό, στην αυτοοργάνωση των κατοίκων που αντιμετώπισαν τις φωτιές στην Εύβοια με τα ίδια τους τα χέρια, στις μεγαλειώδεις αντιφασιστικές συγκεντρώσεις στη Θεσσαλονίκη, μέχρι τους νικηφόρους εργατικούς αγώνες των ντελιβεράδων της e-food και των εργαζομένων της COSCO. Αυτή η μικρή φωτίτσα που κρατούν ζωντανή όσοι τολμούν και αγωνίζονται, όσοι τολμούν και νικάνε είναι το πιο πολύτιμο αγαθό που πρέπει να διαφυλάξουμε.

Να μην περιμένουμε τα «χειρότερα» για να βγούμε στο δρόμο. Μας κλέβουν τη ζωή εδώ και δέκα χρόνια. Υπάρχουν χίλιοι λόγοι για να βγούμε στους δρόμους, για να αγωνιστούμε, για να νικήσουμε. Να μην βάλουμε πάλι πλάτη για να ξεπεράσουν και πάλι την χασούρα τους οι δυνάστες μας. Δεν θα ανεχτούμε άλλο τις καταπιέσεις που δεχόμαστε καθημερινά στη ζωή μας. Να κατέβουμε στο δρόμο, σπάζοντας στην πράξη το κλίμα τρομοκρατίας που θέλουν να μας επιβάλλουν. Να δείξουμε ότι είμαστε και εμείς εδώ και έχουμε φωνή και δύναμη!

ΜΟΝΟ ΑΝ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΣΑΙ ΑΓΩΝΙΖΕΣΑΙ ΠΟΛΕΜΑΣ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΛΠΙΖΕΙΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ – ΠΟΡΕΙΑ || ΤΕΤΑΡΤΗ 17.11 στις 17:00 στα ΠΡΟΚΑΤ

**ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΧΗΜΑ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΚΗΣ ΞΑΝΘΗΣ
ΠΕΛΟΤΟ
ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ – ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ
ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΞΑΝΘΗΣ
XANADU**